

Bet. og Indst. ang. Andr., tilst. Andragendeubv.

Juli afkrævede ham 291 Kr. 95 Ore, og da disse ikke bleve betalte, blev der gjort Udlæg hos ham i 8 til 640 Kr. vurderede Røer. Af disse blev ved senere afholdt Auktion de 7 solgte for 445 Kr. foruden Saler c 55 Kr. Andrageren lod nu Dommen og den afholdte Auktionsforretning indante for Dverretten. Denne underkendte den indankede Dom og ophævede den foretagne Eksekutions- og Auktionsforretning samt tilpligtede Kjøberne til under en daglig Mulkst at tilbagebetale de købte Røer, hvorimod P. S. Alf frisandtes for yderligere Erstatningsansvar. Spjesteret, for hvilken P. Pedersen derefter indankede Sagen, Ietsaget af nye Oplysninger, stadfæstede tilbøds Dverrettsdommen, men paalagde derhos P. S. Alf at betale til Andrageren Erstatning efter uwillige, af Retten udnævnte Mænds Skjøn for det Tab, han havde lidt dels ved den mulige Forringelse af Røerne, dels ved, at han havde maattet undvære disse. Skjønnsforretningen, der udførtes af Sognefoged Søren Hansen af Valle og Gaardeier S. P. Ditto af Trollerup, ansatte dette Tab til ialt 6,072 Kr. Modparten har imidlertid appelleret Skjønnsforretningen og derved indtil videre unddraget Andrageren Erstatning. P. Pedersen skildrer sin Stilling som fortvivlet, idet han mangler Dristskapital til at bringe sin under Sagen i høi Grad forsaldne Gendom paa Fode igjen. Han paastaar, at der under Sagen har fundet et mindre rigtigt Forhold Sted mellem Modparten og dennes Sagfører, idet P. S. Alf til forskjellige navngivne Mænd har udtalt, at han havde været imod at foretage Eksekution, men at Sagføreren da havde faaet ham til at overdrage sig Sagen til videre Udførelse. Endvidere anfører Andrageren, at Sagfører Buch i Modpartens Favør har fjernet Datoen af et af Andrageren til P. S. Alf skrevet Brev. Han andrager derfor om „en grundig offentlig Undersøgelse af den omhandlede Sag“. Andrageren er anbefalet af Randbøl Sogneraad, der erklærer, at P. Pedersen er „en i alle Maader fredelig, ærlig og hæderlig Mand“, samt af Sognefogden i Randbøl og Skolelæreren sammesteds.

Det daværende Udvalg gjorde ingen Indstilling af den formelle Grund, at det ikke saas, at Andrageren havde henvendt sig til Justitsministeriet. Andrageren gjentager nu sin i det tidligere Andragende fremsatte Begjæring om en grundig offentlig Undersøgelse af Sagen, idet han oplyser, at han paa en Henvendelse til bemeldte Ministerium har i Juni f. A. modtaget det Svar, at man ikke, saaledes som Sagen for Liden forelaa, fandt tilstrækkelig Føje for det Offentlige til at foretage videre i samme. Han betoner atter, at Stillingen er aldeles uudholdelig for ham. Den appellerede Skjønssag, hvortil han erholdt fri Proces, inkaminedes for Dverretten den 27de Mai 1881, og han ved intet Nærmere om, hvorledes det iøvrigt staar til med den. For ikke helt at risikere sit Erstatningskrav havde han tænkt paa at lade foretage en Arrestforretning hos Modparten; men da herfor forlanges en Sikkerhedsstillelse af flere Tusinde Kroner, er ogsaa denne Udvei ham afstaaen. Han ser nu intet andet Middel til at frelse sin Ret end extraordinær Bistand af det Offentlige og navnlig en af dette foranstaltet Undersøgelse af hele den Udsærd, som er udvist af Sagfører Buch. — Andragendet anbefales fremdeles af Randbøl Sogneraad.

Udvalget foreslaar Andragendet henvist til Justitsministeren.

19. Andragende fra Bognmand R. S. Johansen af Kjøbenhavn om Rigsdagens Medvirking til, at en af ham tabt Spjesterets-sag paany kan blive prøvet af Spjesteret, eller at der af Statskassen udbetales ham Erstatning for Tab, der ere paaforte ham i Anledning af en ham uretlig afkrævet Brændesag. (Indbragt den 1ste Februar 1882 ved Folkethingsmanden for Maribo Amts 4de Valgkreds, Clausen).

Andragendet er saalydende:

„I Aaret 1865 foranledigede Indenrigsministeren igjennem Generaltolddirektoratet, at den Afgift af Brænde — 2 Mk. pr. Favn — som sædvanlig indførtes til selve Kjøbenhavn, ogsaa skulde opkræves af det Brænde, der indfæres ved Kjøbenhavns Lodbod, men løstes paa Staden udenbys Grunde. Det var den almindelige Mening, at denne Afgift uretlig blev opkrævet, og til dette Resultat kom tilbøds ogsaa Sø- og Handelsretten ved en under 1ste Marts 1865 affagt Dom, Sagen vedrørende, medens den nævnte Ret dog i Henhold til Lov af 19de Februar 1861, § 15 ikke fandt sig kompetent til at tage Spørgsmaalet om Brændesagstaxens opkrævningens Besjælfelse eller Afbesjælfelse i sin Almindelighed under Afgjørelse. Toldvæsenet vedblev imidlertid at opkræve bemeldte Afgift, ja, negtede endog at udfærdige et Skib, som med Brænde var fragtet til mig, der dengang var Brændehandler, fordi jeg i Henhold til ovennævnte Dom vegrede mig ved at erlægge Afgiften. For at faae Skibet udfærdiget tilbød jeg at deponere Afgiftsbeløbet, indtil Sagen var Udvalgenes Betænkninger.